

σηκα - ξεκαρδίστηκα - ξεράθηκα - τρελλάθηκα 'ς τὰ γέλια (ἐπὶ ἀκατασχέτου γέλωτος) κοιν. Δὲ μπορῶ νὰ βαστάξω - νὰ κρατήσω τὰ γέλια (συνών. τῇ προηγουμένῃ) κοιν. Πβ. Γενοφ., Κύρ. Παιδ. 2. 2. 5 «οὐδὲ γὰρ αὐτὸς ἐδυνάμην τὸν γέλωτα κατασχεῖν». Πέθανε 'ς τὰ γέλια (συνών. τῇ προηγουμένῃ) σύνθηθ. Πβ. "Ομ., σ. 100 «γέλω ἔκθανον». 'Ελύθησα τ' ἀδερὰ μου ἀπὸ τὰ γέλια (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Πελοπν. Κίτ. Μάν.) Πόνεσε ἢ τσουλιά μου 'πὸ τὰ γέλια (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Εὐβ. (Βρύσ.) 'Εσκαρτάρισεμ βὸ τὰ γέλ-λια (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κάλυμν. 'Εἶρα ἀπὸ τὰ γέλια ('Εἶρα ἔσκασα' συνών. τῇ προηγουμένῃ) Μέλαν. Εἶναι μὲ τὸ γέλιο τὸ στόμα (ἐπὶ εὐθύμου ἀνθρώπου) κοιν. Εἶναι ἀνθρώπος τοῦ γέλιου (συνών. τῇ προηγουμένῃ) σύνθηθ. 'Εγέλασα μὲ τὴν ψυχὴ μου - μὲ τὴν καρδιά μου (ἐγέλασα πολὺ) κοιν. Μ' ἔκο-ψαν - μὲ πῆραν - μ' ἐπίασαν τὰ γέλια (ἤρχισα νὰ γελῶ) κοιν. Τό 'ρριξαν 'ς τὰ γέλια (συνών. τῇ προηγουμένῃ) σύνθηθ. Πβ. 'Αριστοφ., Σφῆκ. 1260-1261 «κᾶτ' εἰς γέλων | τὸ πρᾶγμ' ἔτρεψας», Δημοσθ., 151 «καὶ τὸ πρᾶγμα εἰς γέλωτα καὶ λαιδορίαν ἐμβαλόντες». 'Εμπηξα τὰ γέλια (συνών. τῇ προηγουμένῃ) σύνθηθ. Κόβγε τότε τὸ γέλιο (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κρήτ. Σὲ καλὸ νὰ μᾶς βγοῦνε τὰ γέλια (εὐχὴ κα-τόπιν ὑπερμέτρου γέλωτος) σύνθηθ. Κάβ' ζουρλό γέλιου (γελᾷ ἰσχυρῶς) "Ηπ. Γέλια, γέλια σὰν καρβέλια (ἐπὶ μωρῶν γε-λώτων καὶ καγχασμῶν) Πελοπν. (Μεσσ.) Γελᾷ μὲ ξένο γέλιο (γελᾷ παρὰ τὴν θέλησίν του) ἐνιαχ. "Ασπρα γέλια (τὰ προερχόμενα ἐκ χαρᾶς) Πελοπν. (Δημητσάν.) Μαῦρα γέλια (ἐπὶ γέλωτος μὴ προερχομένου ἐξ εὐθύμου ψυχικῆς διαθέσεως, ἐνίοτε δὲ καὶ ἐκφράζοντος πικρίαν) Πελοπν. (Γορτυν. Λάστ.) Πάντα χαρὲς καὶ γέλια νὰ 'χῃς (εὐχὴ) Σίφν. Τὸ γέλ-λιος-σον νὰ κοπῇ! (ἀρά) Μεγίστ. || Παροιμ. φρ. Τὰ γέλια θὰ βγοῦν ξινὰ (εἰς τὴν χαρὰν ἐπακολουθεῖ ἡ λύπη ἐν τῷ βίῳ) κοιν. Πβ. Κ.Δ. (Λουκ. Εὐαγγ. 6, 25) «οὐαὶ οἱ γελῶντες νῦν, ὅτι πενήσετε καὶ κλαύσετε». Τοῦ γέλ-λιου ἡβγιν δου ξινὸν (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Λυκ. (Λιβύσσ.) Τὰ γέλια βγαίνουν κλάματα (συνών. τῇ προηγουμένῃ) ΑΡουμελ. (Σωζόπ.) Γέλια τὰ 'χ' ἢ κουρι-μέβ' (ἐπὶ τῶν ἀδιαφορούντων δι' ὅσα περὶ τῶν κακῶν των πράξεων λέγουν οἱ ἄλλοι) Λέσβ. Οὐλοῖ γελούσανε μὲ μένα τσ' ἔσκαζα τσ' ἐγὼ 'ς τὰ γέλια (ἐπὶ εὐήθους, μὴ ἐννο-οῦντος τὰ εἰς βάρος του πειράγματα) Σκυρ. Παροιμ. 'Ανό-ρεξα γέλια, ἀνάλατο φατ' (ὁ βεβιασμένος καὶ ἀκαιρος γέλως ὁμοιάζει πρὸς ἀνάλατον, ἄνοστον φαγητόν, ἥτοι γίνεται δυσ-αρέστως ἀποδεκτός) Πελοπν. (Λάστ.) || Γνωμ. Γέλια ἀ-διάκοπα, μυαλὰ κουρकुτιασμένα (ὁ πολὺς καὶ ἀκοσμος γέλως ἐλέγχει ἀσυνεσίαν) Κεφαλλ. Πβ. Σέξτ. 280α (Elter 1, 19) «ἄμετρος γέλως, σημεῖον ἀπροσεξίας». Τὸ γέλιο χάνει τὴν τιμὴν, τὸ μέτωρο τὴ γνῶση (μέτωρο=ἀστεϊ-σμός, σκῶμμα' ὁ γελῶν ἀκαίρως ἢ σκώπτων τινὰ ὕστε-ρον μετανοεῖ) Πελοπν. (Δημητσάν. Καρίτεν. Μάν. Μεσσ. Πύργ.) Τὸ γέλιο κόβει ριζικὸ καὶ τὸ τραγοῦδι μοῖρα (ἐπὶ παρθένων, αἵτινες ὀφείλουν νὰ εἶναι συνεσταλμένοι διὰ νὰ δυνηθοῦν νὰ ὑπανδρευθοῦν) Αἴγιν. Τὰ γέλια κόφτουν τὰ χέρια (ἐν ὥρᾳ ἐργασίας ἐκ τοῦ πολλοῦ γέλωτος ἀδυνατεῖ τις νὰ ἐργασθῇ) "Ηπ. || "Ασμ.

'Ελα νὰ πά' νὰ 'μόσωμεν ἀπάνω τὸ βαντζέλιτσο,
ἄμ-μ' ἀρνηστής, νὰ μὴν ἰδῇς 'ς τὰ σείλη σου τὸ γέλτισο
'Αστυπ.

Μὲ μάγευσε μ' 'ὁ γέλο, / μὲ μάγευσε μ' 'ὁν λόο,
πόσο καλὸ τῆς τέλω / 'ἔσ - σῶδζω νὰ τὸ πῶ ('ὁ=τό,
'ἔσ=δὲν) Τσολλῖν. — Ποιήμ.

Μύρια λόγια, γέλια μύρια
Δ.Σολωμ., 74

Τότες πουλὸ οἱ ἀθρώποι σκοῦν' τὰ γέλια τους
νὰ ἰδοῦν τοὺς τρεῖς πιασμένους συνατοῖς τους
Α.Λασκαράτ., Στιχοιργ., 30. Συνών. γελίος, γέλος 1.
2) 'Ο περίγελος, ὁ γελοῖος "Ηπ. (Χιμάρ.) Θεσσ. (Ζαγορ.)
Κύπρ. Λευκ. Προπ. (Κύζ.) Ρόδ. Σίκιν. — Α.Τραυλαντ.,
'Εξαδέλφ., 40, 49 — Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Αὐτὸς εἶναι γέ-
λιο Χιμάρ. "Εγινε γέλιο Ζαγορ. Νὰ γίνω γέλιο τοῦ κό-
σμου Α.Τραυλαντ., ἐνθ' ἄν., 49. Πβ. Σοφοκλ., Οἶδ. Κολ.
902 «μὴ ...γέλως δ' ἐγὼ | ξένω γένωμαι τῷδε» || Παροιμ.
Κάλλιο τῆς ζωῆς κατέλυμα, πάρα τοῦ κόσμου γέλιο (τῆς
ἐπονειδίστου ζωῆς κρείσσων ὁ τάφος) Κύζ. Κάτσε, γέλιο,
εἰς τὴ στράτα κι ἀνεγέλα τοὺς διαβάτες (ἐπὶ τοῦ ἐπιβόγου
τοῦ ἐμπαίζοντος ἄλλους. Συνών. παροιμ. "Εκατσ' ἢ
πομπή 'ς τὴ στράτα κι ἀνεγέλα τοὺς διαβάτες·
ἢ τοῦ κόσμου τ' ἀναέλασμα ἀναελαῖ τὸν κόσμος)
Σίκιν. || "Ασμ.

Καλῶς ἤρτεν ὁ Διενῆς, τὸ γέλιος τοὺς ἀθ-θρώπους
Κύπρ.

—Καλῶς το, εἶπα, τὸ θεριό, ποὺ τρέμ' ἡ γῆς κι ὁ κόσμος,
καλῶς τον καὶ τὸδ-Διενῆ, τὸ γέλιο δῶν ἀθ-θρώπων
Ρόδ. 'Η σημ. καὶ Βυζαντ. Πβ. Διήγ. παιδιόφρ. στ. 681
(ἐκδ. Wagner, σ. 164) «καὶ εἶσαι κάθαρμα, πομπή καὶ γέ-
λιον τῶν ζώων». Συνών. γέλος 2, κορόιδο, περιγέλιο,
περίγελο, πομπή.

γελίος ὁ, Πόντ. (Τραπ.)

'Εκ τοῦ ρ. γελῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίος, δι' ἣν
ἰδ. Α.Παπαδόπ., Γραμμ. Ποντ. διαλ., 219.

Γέλιο 1 : 'Επᾶσε μὲ ὁ γελίος (μὲ ἐπίασε τὸ γέλιο, ἤρχι-
σα νὰ γελῶ).

γελλοπατειέμαι ἀμάρτ. ῥ'λλουπατειέμι "Ιμβρ.

'Εκ τοῦ οὐς. Γελλοῦ καὶ τοῦ ρ. πατειέμαι, δι' ὃ ἰδ.
πατῶ.

'Υφίσταμαι τὴν ἐπιβλαβὴ ἐπήρειαν τῆς Γελλοῦς, τῶν δαι-
μονικῶν πνευμάτων : 'Η καμέν' ῥ'λλουπατήθ'κι κι δὲ δουρεῖ
νὰ γίν' καλὰ. Εἶμι ῥ'λλουπατ'μένους κι δὲ δου βιάν' τὰ
γιατρικά. Συνών. νεραϊδοπαίρνομαι.

Γελλοῦ ἡ, Κρήτ. (Μεραμβ. Πεδιάδ.) Πελοπν. (Λάστ.)
Τῆν. Χίος—Π.Βλαστ., 'Αργώ, 61—Λεξ. Περίδ. Μπριγκ.
Βλαστ., 487 Πρω. Γελ-λοῦ Κάρπ. Μεγίστ. 'Ελλοῦ Κάσ.
Γιλλοῦ Θήρ. Κρήτ. Κύθηρ. — Λεξ. Πρω. Γιλ-λοῦ Κύπρ.
(Μαραθάς.) Μεγίστ. Γ'λλοῦ Θράκ. (Μάδυτ. Σαρεκκλ.
Φανάρ.) "Ιμβρ. Λέσβ. Σαμοθρ. Γιαλλοῦ 'Αμοργ. Θήρ.
Λέσβ. Μύκ. Θ.Γρυπάρ., Βοσκοπ., 18—Λεξ. Βλαστ., 487
Γιαλ-λοῦ Κῶς Σύμ. Τῆλ. Γιαλ-λ'οῦ Κῶς Ρόδ. 'Ιαλ-λοῦ
Νάξ. ('Απύρανθ.)

'Εκ τοῦ ἀρχ. ὄν. Γελλῶ. 'Ο τύπ. Γιαλλοῦ κατὰ παρε-
τυμολ. πρὸς τὸ οὐς. γιαλός, διότι οὗτος θεωρεῖται ἐνδιαί-
τημα τῶν Νηρηίδων ἢ τῶν δαιμονίων καὶ κακῶν ἐν γένει
πνευμάτων. 'Ο τύπ. Γιλλοῦ καὶ παρὰ Δουκ. ἐν λ. Γελλῶ.

1) Πνεῦμα κακοποιὸν ἐν τῇ λαϊκῇ μυθολογίᾳ βλάπτων ἢ
θανατῶνον τὰ βρέφη διὰ πνιγμοῦ Θράκ. (Μάδυτ. Σαρεκκλ.
Φανάρ.) "Ιμβρ. Κάρπ. Κάσ. Κρήτ. (Μεραμβ. Πεδιάδ. κ.ἄ.)
Κύπρ. Κῶς Νάξ. ('Απύρανθ.) Ρόδ. — Λεξ. Πρω. : Νὰ πᾶς νὰ
ρεμεδιάρης τὸ παιδί σου, νὰ μὴ σοῦ τὸ πνίξη καὶ τοῦτονα ἢ
Γελλοῦ (νὰ ρεμεδιάρης=νὰ λάβῃς πρόνοιαν, νὰ προστατεύ-
σης) Μεραμβ. Ξαφνικά πέθανε τὸ παιδί, τὸ 'πνιξεν ἢ 'Ιαλλοῦ
'Απύρανθ. 'Η κακὴ 'Ελ-λοῦ ποὺ σαῖττεῦγει τὰ μωρὰ Κάσ.
Οἱ Γελλοῦες κἀν-νοννε κακὸ 'ς τοὺς ἀθρώπους καὶ πρὸ πάνδω
'ς τὰ μωρὰ π-παιά, ποὺ τοὺς ροφοῦτ-τὸ αἶμα τως Κάρπ.

Μή γλαίης, γιατί' ἀ φωνάξω τήν-Γιαλ-λουήν- νὰ σέ πάρη Κῶς. Διὰ τὴν σημ. πβ. καὶ τὸ παρὰ Σουῖδ. «Γελλοῦς παιδοφιλω-τέρρα» αὕτη ἄωρος ἐτελεύτησε καὶ τὸ φάντασμα αὐτῆς ἐδό-κουν ἐπὶ τὰ παιδιά καὶ τοὺς ἄωρους θανάτους ἰέναι». β) 'Ασθέ-νεια τῶν βρεφῶν 'Αμοργ. 2) 'Ανθρωπόμορφον τέρας πνίγον τὰ πρόβατα Σαμοθρ. : Γούλ'ν τ' μία γί'ν'τα ἄθυπους κι σὰ νύχτ'γιαζι γί'ν'ταν Γ'λλοῦ κ' ἐπ'γινε τ' μπαμπά τ' τὰ πάατα (ὅλην τὴν ἡμέραν ἦτο ἄνθρωπος καὶ ὅταν ἐνύχτωνεν ἐγίνετο Γελλοῦ καὶ ἐπνίγε τοῦ πατρός του τὰ πρόβατα). 3) Φάντασμα ἐνοχλοῦν τὴν λεχὼ Σύμ. Χίος : 'Ἦταν ἡ Γελλοῦ καὶ φώναζ-ζεν, πὰς καὶ ἀν-νοίξῃ κ' ἐμπη μέσα καὶ χαλάσῃ τὴλ-λουχοῦσα Χίος. 4) Τὸ κατὰ τὴν ὥραν τῆς λειτουργίας τῆς νυκτός τῶν Χριστουγέννων γεννώμενον θῆλυ, ὅπερ κατὰ τὴν λαϊκὴν δοξασίαν ἀποβαίνει Γελλῶ, ἐνῶ τὸ ἄρρεν γίνεται καλικάν-τζαρος Θήρ. 5) Γυνὴ ὑπνοβάτις Θήρ. 6) Δαιμόνιον ἢ πνεῦμα βλάπτον, ἢ κοινῶς λεγομένη νεράιδα 'Αμοργ. Κρήτ. (Πεδιάδ.) Κύθηρ. Μεγίστ. Μύκ. Νάξ. ('Απύρανθ.) Τῆλ. Τῆν. Χίος—Π.Βλαστ., 'Αργώ, ἐνθ' ἀν. Θ.Γρυπάρ., ἐνθ' ἀν.—Λεξ. Περίδ. Μπριγκ. Βλαστ., ἐνθ' ἀν. : 'Εκεῖ πού γυρίζ-ζεμ-μέσα 'ς τὸ χωρίον τὴν νύχτα, ἐκούγαν οἱ ἀθροῦποι τὸ γκρι-γκρι κ' ἐθα-ροῦσαν πὼς ἔγ-Γελλοῦ Χίος || Φρ. Τὸν ἔφαγε ἡ Γίλλοῦ (ἐπὶ ἐχόντων δύσμορφον καὶ ἰσχνὸν πρόσωπον) Κύθηρ. Δέσετε, χαλινώσετε τὴ Γελλοῦ (ἐξ ἐπ'ωδ.) Πεδιάδ. Πού νὰ σοῦ δια-βάσουνε τὴν 'Ιαλλοῦς τὸ χαρτί καὶ σωτηρία νὰ μὴ δῆς! (τὴν 'Ιαλλοῦς τὸ χαρτί=γεγραμμένη ἐπ'ωδὸς κατὰ τῆς ἐπηρείας τῶν δαιμονίων, κατὰ τῆς βασκανίας· ἀρά) 'Απύρανθ. Πού νὰ σ' ἀλλάξουν οἱ Γελλοῦδες! (ἀρά) Μύκ. || Ποίημ.

Τριγύρω σου Γελλοῦδες μαζώχθηκαν νὰ δοῦν κ' εἶπαν οἱ κοπελοῦδες ἀηδόνια κιλαδοῦν!
Θ.Γρυπάρ., ἐνθ' ἀν. Συνών. ἀγγελοῦδα, ἀεραγίδα, ἀέρι 4, ἀερίκ 3, ἀεροῦ, Γελλοῦδα, ἀναγριαλλοῦ, νεραί-δα. 7) Μεταφ., γυνὴ ἀγρία, κακὴ Νάξ. ('Απύρανθ.) Ρόδ. : Εὐδὴ εἶναι μιὰ 'Ιαλλοῦ. Τὰ παιδιά τζ' ἔχει φόβο νὰ βνίξ' ἀπὸ τὰ νεῦρα κι ἀπὸ τὴ γακία πού σηκώνει. 'Απύ-ρανθ. Μωρὴ στρίγλα 'Ιαλλοῦ, μωρὴ, δὲ σωπαίνεις πιά, 'ιατὶ εἶναι δροπῆς νὰ σ' ἀκούη κανεῖς; αὐτόθ. Μωρὴ Γιαλ-λῶοῦ τῆς θάλασσας Ρόδ. β) Γυνὴ ἀνήθικος Λέσβ. Πελοπν. (Λάστ.) Ρόδ. : Παροιμ. 'Ἡ καημένη ἡ Γελλοῦ τὰ δικά της ρίχνει ἄλλοῦ (ἐπὶ τῶν ἀποδιδόντων τὰ ἴδια παραπτώματα εἰς ἄλλους) Λάστ. Γ-ἡ θειά μ' ἡ Γιαλ-λου τὰ θ'κά τ'ς τὰ λέγ' ἄλλοῦ (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Λέσβ. γ) 'Ἡ πλαγγών, ἡ κούκλα Κύπρ. (Μαραθάσ.)
'Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. 'Αττικ. Κάρπ. Πελοπν. (Οἶν.) καὶ ὑπὸ τοὺς τύπ. Τῆς Γελλοῦς τὸ Στρώμα Κάρπ. Τῆς Γελ-λουῦς τὸ Ρυάτσι Μεγίστ.

Γελλοῦδα ἡ, Χίος 'Αγελλοῦδα 'Αμοργ. Κύθν. Μύκ. Τῆν. Χίος Γελλοῦδα 'Αμοργ. Μύκ. Τῆν. Γιαλ-λουδα Τῆλ. Γιαλ-λῶοῦς ὁ, Ρόδ.

'Εκ τοῦ οὗς. Γελλοῦ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦδα.

Γελλοῦ 6, ἐνθ' ἀν. : Παλιὰ βλέπαν 'ς τ' ἁλώνια 'Αγελ-λοῦδες, κ' εἶχαν καὶ ὄργανα καὶ χόρευαν καὶ πῶσαν καὶ τοὺς ἀνθρώπους καὶ χόρευαν 'ς τ' ἁλώνια Τῆν. Νὰ σέ πάρη ὁ Γιαλ-λῶοῦς! (ἀρά) Ρόδ.

Γελλοῦδάκι τό, ἀμάρτ. Γιαλ-λουδάκι Τῆλ.

'Εκ τοῦ οὗς. Γελλοῦδα καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -άκι.

1) 'Ἡ μικρὰ Γελλοῦ. β) Τὸ τέκνον τῆς Γελλοῦς.

Γελλοῦδᾶς ὁ, ἀμάρτ. Γελλοῦδᾶς Κύθηρ. 'Ελ-λουᾶς Κᾶς. Γιαλ-λουᾶς Κάρπ. Γιαλ-λῶοῦς Ρόδ.

'Εκ τοῦ οὗς. Γελλοῦδα.

1) Τὸ ἄρρεν τέκνον τῆς Γελλοῦς Κᾶς. Συνών. Γελλοῦδι. 2) 'Ο λαίμαργος Ρόδ. 3) 'Ο ὑπὸ τῆς Γελλοῦς μαγευθεὶς Κύθηρ. Διὰ τὴν σημ., πβ. Μ.Ψελλ., Διηγῆς. περὶ Γίλλοῦς, (Κ.Σάθα, Μεσν. Βιβλ. 5, 573) «τὰ γοῦν συντακέντα τῶν νεογνῶν γιλλόβρωτα αἱ περὶ τὴν λεχὼ ὀνομάζουσιν».

'Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. τοῦ Γιαλ-λουᾶ ὁ Χῶνος Κάρπ.

Γελλοῦδι τό, ἀμάρτ. 'Ελ-λουῖ Κάρπ.

'Εκ τοῦ οὗς. Γελλοῦ καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -οῦδι.

Τὸ τέκνον τῆς Γελλοῦς : 'Εγαστρώθησεν ἡ 'ασίλιτσα τσ' ἤκαμεν ἔναν 'Ελ-λουῖ ἐσηκόνετον ἀπάνω 'πού τῆκ-κού-νιαιτ-της τσ' ἐπῆαινε 'ς τὸ στάβλο τὴ νύχτα τσ' ἤπνιετ-τ' ἄλσα, ἤπνιετ-τό 'μα τως.

γελλοῦδιάζω ἀμάρτ. γιαλ-λῶοῦδιάζω Ρόδ. Μετοχ. γιαλ-λῶοῦδιασμένος Ρόδ. ἀγγελλοῦδιασμένος Χίος.

'Εκ τοῦ οὗς. Γελλοῦδα.

1) Βουλιμιῶ Ρόδ. 2) 'Ἡ μετοχ. = ὁ νυμφόληπτος Χίος.

Γελλοῦρα ἡ, ἀμάρτ. Γιαλλοῦρα Χίος

'Εκ τοῦ οὗς. Γελλοῦ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦρα. Γελλοῦ 6, ὁ ἰδ.

γελλοῦριασμένος ἐπίθ. ἀμάρτ. Θηλ. γιαλ-λῶοῦριασμέ-νη Ρόδ.

'Ἡ μετοχ. τοῦ ἀμάρτ. ρ. γελλοῦριάζω, ὁ ἐκ τοῦ οὗς. Γελλοῦρα.

Τὸ θηλ. ὡς οὗς. 1) Γελλοῦ 7, ὁ ἰδ. β) Γελλοῦ 7β, ὁ ἰδ.

γελοιογραφία ἡ, λόγ. κοιν.

'Εκ τοῦ οὗς. γελοιογράφος.

1) Πλαστικὴ ἢ ζωγραφικὴ παράστασις προσώπων ἢ πραγμάτων κατὰ τρόπον παραμορφοῦντα κωμικῶς ταῦτα λόγ. κοιν. : Κάθε μέρα ἡ ἐφημερίδα ἔχει καὶ ἀπὸ μιὰ γελοιο-γραφία 'Αθῆν. Μία σατιρικὴ ἐφημερίδα δημοσίεψε γελοιο-γραφία Ρωμιοῦ Ι.Δραγούμ., "Οσοι ζωντ.², 130. 2) Χαρα-κτηρισμὸς ἀτυχοῦς εἰκόνος ἢ ζωγραφίας ἢ καὶ δυσειδοῦς προσώπου, οὕτινος ἡ ἐμφάνισις προκαλεῖ κωμικὴν ἐντύπω-σιν λόγ. κοιν. : "Ετσι πού εἶναι ντυμένος, εἶναι σωστὴ γε-λοιογραφία λόγ. κοιν. Γελοιογραφία εἶναι ἡ γυναῖκα του 'Αθῆν.

γελοῖος ἐπίθ. λόγ. κοιν.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. γελοῖος.

'Ο ἄξιος γέλωτος, ὁ προκαλὼν τὸν γέλωτα λόγ. κοιν. : "Εγινε - κατήντησε γελοῖος. Εἶναι γελοῖο ὑποκείμενο. Γε-λοῖο ποσὸν (ποσὸν ἀσήμαντον). Συνών. γελοῦσικος.

γελοκακινίζω Χίος — Ι.Βενιζ., Παροιμ.², 12, 147.

'Εκ τῶν ρ. γελῶ καὶ κακινίζω.

Γελῶ ἰσχυρῶς, καγχάζω : Παροιμ. Εἶχε κ' ἡ κουτὴ τουτί, ἔσκυπτε καὶ 'θώρει το καὶ 'γελοκακινίζε (τουτί= αἰδοῖον περὶ μηδαμινῶν καὶ μωρῶν, οἵτινες ἐνθουσιάζον-ται ἀπὸ τὴν ἀπολαυτὴν καὶ τοῦ ἐλαχίστου πράγματος) Χίος. 'Ανάξιος ἔβαλε βρακί, ἔσκυπτε καὶ 'θώρει το καὶ 'γελοκα-κινίζε (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Ι.Βενιζ., ἐνθ' ἀν. Συνών. γελοχαχαρίζω, χασκαρίζω, χαχαρίζω.

γελοκλαινίζω Πόντ. (Σταυρ. Χαλδ.)

'Εκ τῶν ρ. γελῶ καὶ κλαινίζω.

Κάμνω τινὰ νὰ γελᾷ καὶ συγχρόνως νὰ κλαίῃ ἐνθ' ἀν. : Γελοκλαινίζω τὸ μωρὸν Χαλδ.

